

[Svend Haugaard.]

på længere sigt, om der ikke ved siden af vores kunsthånd med den udmærkede opgave, den har, kunne laves en eller anden bestemmelse om, at der i offentligt byggeri blev afsat en vis procent eller måske et vist beløb til udsmykning af disse bygninger. Det er dog her, befolkningen færdes, i skoler og offentlige lokaler af forskellig art, og det kunne måske virke ansporende til efterfølgelse for hoteller, banker og andre steder, hvor befolkningen også kommer i stort tal, og hvor man vel næppe på samme måde kan ligesom pålægge, at det skal ske, men hvor det simpelt hen kunne blive skik og brug at man gør det. På den måde ville befolkningen i større grad komme til at diskutere og drøfte kunsten, og det er på den måde, man efterhånden får behov for den.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bodil Koch): Jeg har jo kun grund til at takke de forskellige ordførere og andre, der er kommet med indlæg, for de ord, de har sagt her.

Jeg kunne have lyst til at sige, at nu vil jeg ikke mere tyde bogstaverne ovre på det tidligere assistenshus så pessimistisk; nu vil jeg sige: riget får penge; for der kan jo ikke være tvivl om, at i de fremskridt, vi gerne vil gøre på det, vi kalder kulturfronten, kan jeg regne med, at man indser herinde, at det gøres ikke uden penge.

Den aften, da jeg sad og arbejdede med dette, var netop den aften, da U Thant kom på skærmen. Mange har selvfølgelig set ham, denne mærkeligt sitrende ro og den fuldkomne lidenskabsløse stemme, da han sagde: jeg tror ikke mere på det; jeg tror næsten ikke på, at der kan forhandles om fred; denne konflikt kan ende med en tredje verdenskrig. Den aften var det besværligt overhovedet at komme videre med disse overvejelser, for man kommer til at sammenligne de vilkår, vi har her i landet, med det, der sker ude i verden. Men én ting er i hvert fald givet — det ser man da også i Vietnamkonflikten for øjeblikket — verden er ved at blive sådan, at våbenmagten afslører sin afmagt, og vi ved mere og mere om, at det er kulturfronten, landenes kulturmønster, der i fremtiden vil sige noget om, hvorvidt vi kan klare problemerne i den udviklede verden, der ligger foran os.

Der var et par af indlæggene, der antydede — og der var én, der ligefrem sagde det; jeg tror, det var fru Gunhild Due, der sagde det i sit udmærkede indlæg — at kulturudvalget ikke havde tænkt sig om. Jeg tror, der har været gjort et meget langvarigt og eftertænksomt arbejde af udvalget; men i øvrigt er en af de glæder, jeg har haft i den senere tid i anledning af den stilling, jeg har taget, den, at forslaget fædre — jeg tror ikke, det er helt galt, hvad jeg her siger — direkte havde lyst til at kigge på det igen og være med til at finde de veje, vi skal gå.

Det er umuligt at komme ind på alt det, der er sagt her. For mig har denne eftermiddags betydning ligget i at lytte til, hvad man mente fra de andre partiers side. Jeg hæftede mig ved enkelte ting, som jeg gerne vil komme lidt ind på. Bl. a. blev det understreget — jeg tror, det var af hr. K. Helveg Petersen — hvor vigtigt det var, hvad der foregik på de forskellige uddannelsesinstitutioner. Der tror jeg man rører ved noget meget væsentligt; dette bliver overordentlig vigtigt. Skolen har jo allerede i mange år sigtet mod det, man kalder den musiske uddannelse — det er så bedrøveligt, at de ord, vi bruger, altid så hurtigt får en let klichéagtig klang — men det er givet, at skolens holdning til netop dette led i undervisningen er noget meget væsentligt.

Her kunne jeg have lyst til at sige, at jeg er stolt af — og det kan roligt være på kulturministeriets vegne, for det var før min tid, det skete — at man oprettede en ny pædagogisk undervisning ovre på kunstakademiet, en 2-årig undervisning netop med det sigte, at kunstnerne selv skulle ud og undervise i skolerne. Desværre har der ikke rigtig fra skolernes side været respons for det endnu; men jeg ved, at undervisningsministeren interesserer sig for det. Jeg tror nemlig, at det at blive undervist af skabende kunstnere, at møde dem på nært hold, vil komme til at betyde uhyre meget for de store skoleelever. Jeg tror også, at skolen kunne gøre en indsats i retning af at prøve på at genoplive fortælleevnen — altså alt dette, der kan være med til ligesom at bryde skabende kræfter op hos unge og børn.

Der blev stillet en række spørgsmål. Jeg kan tage det sidste først: om ikke der kunne ydes støtte til tidsskrifter. Spørgeren